

העם

קדחת הפיחות

האם יהיה פיחות?

הציבור מאמין שיהיה פרס מתלבט. מדוע?

עיני הציבור לא היו נשואות לזירה הבינלאומית, שם הוסיף יאסר ערפאת לעשות חיל. הן גם לא היו נשואות אל השטחים הפלסטיניים, שם נמשכה ה"אינתיפאדה במלוא התנופה.

עיני הציבור נשבו קר וגשום זה היו נשואות אל הכלכלה. כמו בפעמים קודמות, היה הציבור אחוז קרחת-הפי"ח. חות. ככל שרבו ההבטחות הממשל-תיות, שלא יהיה פיחות, לפחות לפי שעה, כן רבץ הציבור למורד-הניסיון באמונתו כי הפיחות עומד בשער.

גחלת לוהטת. כאשר מסר משה ניסים את משרד-האוצר לידי שימרון פרס, במסגרת פסטיבל חילופי-השרים במשרד-הממשלה, הוא יכול היה לח"יך לעצמו בשקט. הוא מסר בידי פרס גחלת לוהטת, והלך לדרכו כשהוא נר"א עטורי-הצלחה.

הציבור רואה בניסים איש-עקרונות שהשיג הישג מרשים בכלימת האינ"פלציה ובשמירה על יציבות המשק. מכיוון שהמרד החודשי הוא הסממן הכלכלי היחיד המובן לציבור הרחב, נראה ניסים כשרה-האוצר המוצלח ביותר שהיה מזה שנים רבות. אולם ראשי התעשייה והחקלאות

כך. ההסתדרות ויתרה הרבה לראש-הממשלה שימרון פרס ב"1984. הפעם שונה המצב, כאשר פרס הוא רק שר"האוצר, בממשלה שבראשות הליכוד. חשוב יותר: הויתור הוא אמנם עור לבלוס את האינפלציה, לשימחת הכל, אך לא גרם לצמיחת המשק. חזרה על תרגיל זה בשנית תהיה פחות פופר"רית.

שמאל לימין. אולם פרס יודע שהוא מוכרח להצליח. הקאריירה האי"שית שלו צמודה עתה להצלחה זו. אם ייכשל, עשוי הדבר להוות את סוף דר"כו, ולפנות את הדרך ליצחק רבין.

התלוצץ השבוע מומחה פוליטי: "רק אנשי-שמאל יכולים לבצע מדיניות ימנית, ורק אנשי-ימין יכולים לבצע מדיניות שמאלית. כממשלה זו יש חל"קתית-פקידים: רבין מנצח על הריכוזי בשטחים, פרס יוריד את שר העובדים, ואילו יצחק שמיר — או אריאל שרון — יעשו כסוף את השלום עם אש"ף."

מינלגות

יונה בעלת

כיפה סרוגה

ניצחוננו של המר

במפר"ל יוצר מצב

מעניין: בממשלה

הניצית יש מיעוט יוני

לא מבוטל

בעוד שעיתוני העולם ממשיכים לנ"ח את "התוויה ימינה" של ישראל,

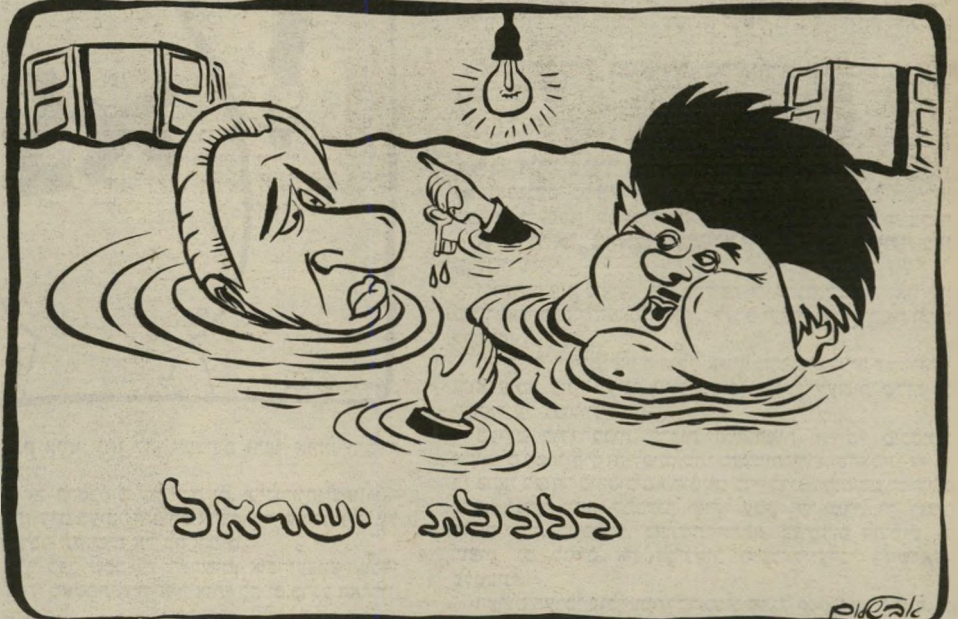
שאקי ידוע כנץ. המר ידוע כיונה. יש בכך לא מעט מן האירוניה. כי במשך שנים עמד זבולון המר, ותאומר הסיאמי דאו, יהודה בן-מאיר, בראש מחנה-הניצנים במפלגה.

היתה לכך סיבה פוליטית. יריבם של השניים היה מנהיג-התנועה דאו, יוסף בורג המתון. כדי להרחיק אותו, ניגנו השניים על המיתרים הלאומניים. הווג המר-בן-מאיר טיפח את גוש-אמור נים וגרם לעלייתו. הם העניקו את חסר תם להתנחלויות הראשונות, החוקיות והבלתי-חוקיות.

מצב מעניין. מאז שהורח בורג הקשיש, השתנתה עמדתם של השניים. המר תפס עמדה בין המרכז והאגף היוני של המפר"ל, בן-מאיר אף הרחיק לכת והגיע לרשימת-היונים הבלתי-מוצל"ח, תת, מימ"ד. יתכן שלא זה היה השיקול המכריע שעמד לנגד עיניהם של חברי מרכז המפר"ל השבוע, אך הם גם לא יכלו להתעלם מכך. הם נחרו במנהיג מתון, הן מבחינה דתית, הן מבחינה לאומית.

כך נוצר מצב מעניין: בעוד שהממ"ד שלה היא ימנית, ושולט בה יצחק שמיר (ראה הנו"ן). יש בה אגף יוני חזק למדי. הוא כולל, בין השאר, את השרים עזר וייצמן, מוטה גור ויעקב צור מטעם המערך, וזבולון המר מטעם המפר"ל. אם תצורף אורה נמיר לממשלה, היא תחזק אגף זה, שאליו אפשר אולי לצרף גם את רפי אר"י. זהו מיעוט, אך לא מיעוט מבוטל.

אם יכריחו הנסיבות — המקומיות והבינלאומיות — את הממשלה לזו"ח

"קח! המישרד כולו שלך!"

לעבר מדיניות מתונה, יוכל גוש זה לחזק מגמה זו מכפנים.

הכגונות

השמיים

לא ריחמו

אלפי המפגינים.

שנעמדו בגשם. הכניסו

את השאיפה למשא'

וסתן עם אנש' לתוך

הקונסוננס.

ענת סרגוסטי

במהלך כל יום-השבת התקשרו ראי שי שלום ועכשו זה אל זה חוששים, (המשך בעמוד 9)

מאז הבחירות, קורים בארץ דברים מש"מעוותים — בכיוון ההפוך רווקא.

כזה קרה השבוע במפר"ל. אנבר שאקי, שזכה במפתיע בראשות הרשי"מה של המפר"ל בבחירות, הודח ממ"עמדו. זבולון המר חזר למעמדו כמיס"פר 1 במפר"ל.

מיתרים לאומניים. עלייתו ה"פתאומית של שאקי היתה פרי המיקרה. כמאבק על הרכב הרשימה נוצרה קר"אליציה מיקרית של כוחות שונים, שה"עניקו לניצנים במפר"ל יתרון ריגעי. כך ניצח שאקי.

אך מצב מיקרי זה לא שיקף את חלוקת-הכוחות האמיתית במפר"ל. זו התבטאה השבוע בבחירות במרכז, שקבעו כי המר הוא מס' 1, שאקי מס' 2. כתוצאה מכך יהיה המר שרה-הרשות, העמדה הבכירה, בעוד ששאקי יאלץ להסתפק במעמד חסר-התוכן של שר"בלייתיק.

הוא היה בחור שקט. איש לא ניחש אילו כוחות חבויים בו. עד שבא הרגע הגדול, כשהיה צריך להחליט

גיבור

נתחבא

אל הנבלים

השבוע נפטר בבית-החולים אול"ד קורט בלוונרון, לשם הוטס לפני שבר"עיים, להשתלט לכ וריאות.

לא גיבור

לא מאצ'ו

ר ויד נולד בירושלים כאוגוסט 1969, בן למישפחה ירושלמית ותיקה. אביו, שלמה, אדם דתי, עובד זה 25 שנה כאיש-אחזקה בבית-החיי"ל

גיבור בהבליסיו הוא לאו רווקא גיבור בשדה-הקרב, וכך גם ההי"פך. כדי להיות גיבור ולהפגין אומ"ק לב עילאי, כמו זה שהפגין החייל דויד דלרוזה, הרושות תכונות-נפש מיר"חרות.

השבוע נפטר מפצעיו, אחרי שניסה להציל את רחל וייס ושלושת ילדיה, שמצאו את מותם בפגיעו כאוטובוס ביריחו, ב"30 באוקטובר, יומיים לפני הבחירות לכנסת.

דויד דלרוזה (במרכז) בישיבה ישיבה, ישיבת-הסדר. קיבוץ

בירושלים. אמו, גאולה, מנהלת פעוטון לילדים בביתה. שלושה בנים ושלוש בנות נולדו לזוג. דויד היה התמישי. כבן הצעיר היה גם בן-הטיפוחים. דויד עבר ילדות רגילה ושיגרתית, כולה במסגרת החינוך הדתי. המוש"דים "ואהבת לרעך כמוך" ו"אל תעשה לחברך מה ששנאו עליך" היו חלק מחינוכו. היה זה טיבעי לגביו, אחרי לימודיו היסודיים, להמשיך וללמוד בישיבה תיכונית. הוא נרשם לישיבה התיכונית קול מבשר במבשרת-ציון. במשך אר"בע שנים הוא למד שם, וכשסיים פנה להמשך לימודים במסגרת "ישיבות" ככוחותיו האחרונים, כבר היה פצוע קשה.

תכונות-נפש כאלה מסתבר היו דלרוזה, אף שלא באו לידי ביטוי בחיי היומיום, אף שהיה צנוע, נחבא אל הכלים ונעים-הליכות. דלרוזה היה כאוטובוס, בדרכו לי"חופשה קצרה בביתו שבשכונת רמות"אשכול בירושלים. אחרי שהוטלו בק"בוקי-התבערה, והאוטובוס התחיל ל"התלקח, הוא הצליח להיחלץ עם מר"בית הנוסעים. כשהביץ שבאוטובוס הנוער נותרה האשה עם שלושת ילדיה לא היסס, חזר ועלה לאוטובוס וניסה לחלצה בכוח. דלרוזה נכווה קשה ככל חלקי גופו ושאף כמיות גדולות של עשן סמיך, שמילא את ריאותיו. כשנחלץ לבדו, ככוחותיו האחרונים, כבר היה פצוע קשה.